

Catalunya: menys que res

Les decisions econòmiques i socials que es prenen en clau espanyola no afavoreixen mai els ciutadans de Catalunya

Aquest estiu, el nostre país ha patit un punt d'inflexió cap a la total provincialització i menysteniment. El compliment de la sentència del Tribunal Constitucional ha seguit el seu camí inexorable. Encara que anunciat i sabut, no per això ens fa menys mal.

Tres agressions espanyoles per diferents vies:

- Via legal: Reforma de la Constitució espanyola, sense que CiU hi hagi votat en contra, que implica la devaluació ara ja total de la capacitat de fer les polítiques públiques necessàries per Catalunya. Via ja començada per la Llei de Dependència, que suposava el trencament de la nostra sobirania pressupostària –recordem que votada per ERC, ara ja del tot completada amb la limitació del dèficit de la Generalitat. A més, és un cop d'estat encobert que trenca amb la legitimitat democràtica.
- Via judicial: El Tribunal Superior de Justícia continua desplegant el mandat del Tribunal Constitucional contra la immersió lingüística a les escoles catalanes posant un ultimàtum al Govern de Catalunya.
- Via institucional: La presidenta el Parlament de Catalunya traeix la memòria del President Barrera i impedeix que el seu fèretre sigui honorat amb la bandera independentista dins del Parlament.

Una traïció que justifica el caràcter mesell de la institució del Parlament en aquests moments tan crítics per a la nostra nació i el benestar dels catalans.

Què ens espera els propers mesos? Si CiU no canvia d'actitud, cosa molt impensable perquè Duran serà el candidat a les eleccions espanyoles i qui marcarà la pauta política de la federació, una davallada sense aturador de renúncies nacionals que ens posarà encara més a l'abisme econòmic. Sense possibilitat de governar-nos, no tenim cap esperança de redreçament econòmic perquè el que és segur –l'experiència i la història ens ho ha demostrat– és que les decisions econòmiques i socials que es prenguin en clau espanyola no afavoreixen mai els ciutadans de Catalunya, ans el contrari, els perjudiquen clarament.

Qui no surti activament el proper 11 de setembre per la independència de Catalunya voldrà dir que es conforma amb l'ordre actual de les coses: una comunitat autònoma espanyola sense possibilitat de donar respostes a les necessitats dels ciutadans. L'autonomia que teníem fins ara no era res, però després de tota l'ofensiva estatal és menys que res.

Rut Carandell

Vicepresidenta de Reagrupament

Comiat al Molt Honorable senyor Heribert Barrera

El dia 29 d'agost, una nodrida representació de membres de Reagrupament Independentista, va retre homenatge solemne al Molt Honorable senyor Heribert Barrera, en el mateix Parlament de Catalunya, institució de la qual en va ser el seu primer president, un cop restablerta aquesta després de la dictadura. Entre els participants hi havia membres de la Junta Directiva de Reagrupament i associats d'arreu del territori.

Amb la dignitat i categoria que Heribert Barrera va saber sempre imprimir en l'exercici del seu càrrec –llegat que ha transmès a totes les persones que l'han volgut seguir–, ell mai va deixar de treballar perquè el Parlament de Catalunya esdevingués, la màxima expressió de la vitalitat democràtica de la nostra nació i no pas una més de les 17 assemblees regionals, que van sorgir amb la creació de les CC.AA, tot procurant que no fos una cambra de poca volada i fos allí el millor lloc per a discutir les qüestions essencials d'organització de la nostra vida col·lectiva.

Després dels actes de comiat que van tenir lloc al Parlament, una altra nombrosa representació de Reagrupament Independentista, va acompanyar familiars i amics al cementiri de Reus, en la recepció del fèretre amb les restes mortals del president Barrera i que van ser dipositades en el panteó familiar. Allà mateix, els membres de Reagrupament Reus van exhibir diverses pancartes, una de les quals deia "Heribert Barrera. Pàtria i dignitat", fent referència al suport que va expressar el president Barrera a l'article que, amb el mateix títol, havia publicat Joan Carretero i que li va suposar l'apertura d'un expedient disciplinari, per part de la direcció d'ERC.

Soca i malxinat

El català és un idioma ric en paraules que defineixen un tipus de persona molt especial: sapastre, pallús, babau, tanoca, ximplet, beneitó. Al poble, a la iaia Angeleta també li senties dir moltes vegades d'algú que era un tabernacle, un soca i un espardenyà... M'imagino que tantes paraules deuen voler dir que, al llarg de la història de Catalunya, n'hi ha hagut tants i tants d'aquests..., i el moment present no n'és una excepció.

Em sap greu dir-ho, però, en aquests darrers mesos, així és com he vist el govern del meu país, el govern dels millors, perquè només un sapastre envia els xecs del PIRMI (renda d'inserció mínima) que caduquen als 15 dies, canviant un procediment d'anys i sense comunicar res als afectats. Un català assenyat hauria treballat 15 dies analitzant els expedients i fent una trucada de comprovació per informar als afectats alhora que es persegueix el frau.

Tanoca fins al moll de l'os per defensar les Diputacions, ara que les governen, quan han estat durant anys la diana dels convergents i l'ombra allargada d'un estat especialista en la invasió competencial. On s'és vist un espanyol Rubalcaba fent la feina a un català! Si us plau, si les hem de tancar, tinguem l'orgull de fer-ho nosaltres.

Només un pallús truca a l'Hospital de Solsona o al de Puigcerdà i comunica per telèfon que estan d'enhorabona, que aquest any faran vacances i que poden tancar

per Marc Viñolas

Coordinador regional de
Barcelona Ciutat

una planta quan l'hospital només té una planta. Per contra, un bon català esperaria a tenir la proposta de tornos i rotacions d'estiu per part de la gerència de l'hospital, tot garantint serveis i estalviant costos. S'ha de ser babau, ximplet i beneitó per veure que l'estalvi que li cal a Catalunya ha de venir per la part dels ingressos, augmentant-los, eixugant el dèficit fiscal trinxant la punyetera balança i no pas per la part de la reducció de les despeses, de l'eliminació de serveis i del desballestament de les nostres infraestructures de l'estat del benestar. Perquè no cal la independència per fer-ho tant malament. En el cas de la Sanitat és claríssim, tenim un sistema

d'oferta i demanda, on l'oferta és fantàstica, un sistema bo, molt bo i, per tant, actuar retallant l'oferta deixant de donar serveis ratlla l'absurd. El que cal és actuar sobre la demanda, és a dir, sobre les persones que reclamen el servei. I com? Exigint la seva responsabilitat, copagament? No ho sé, però coresponsabilitat sí, i tant!! Coresponsabilitat, en primer lloc dels funcionaris que garanteixen el servei, premiar la seva implicació en la millora del funcionament, de la rendibilitat i de l'estalvi de costos; ningú millor que ells saben com actuar; i responsabilitat en l'ús per part dels ciutadans, informació i exigència a l'hora de gaudir-los, i coresponsabilitat de les empreses proveïdores, tant farmacèutiques com de serveis, buscant noves fórmules de relació, més enllà del simple i batusser allargament dels terminis de pagament.

Al final he reservat els adjectius preferits de la iaia Angeleta que em són més propers per dedicar-los a aquells que pensin que l'estat l'Espanyol, capaç de modificar la seva constitució en 15 dies i 3 cinquentes parts del parlament a favor, per posar límit al dèficit de l'estat i al de Catalunya, és el mateix estat que renunciarà a 20.000 milions de l'espòli fiscal. Aquests o els que de veritat ho creuen són soques, espardenyies i tabernacles. Si creuen que proclamant-ho des del seu púlpit públic ajudaran a fer-ho creure, són uns malxinats.

Pinzellades empresarials

Ferran Pujol i Benlloch

Saber on és el problema

Hi ha un cert consens que la empresa ens farà sortir de la crisi: hi estic d'acord. El que ja no queda tant clar és si serà l'únic element sobre el qual s'ha d'incidir, ni si ha de ser el primer, i per tant el més urgent.

Crec que la salut del món empresarial és i serà una conseqüència de canviar mentalitats socials: dels governants i dels governats. Aquest canvi ha de tenir dos reptes: valorar socialment i finançament el qui arrisca i emprèn; alhora donar eines al sistema educatiu per fomentar l'excel·lència.

Els catalans ens hem de desempallegar de la tutela de l'Estat (sigui l'espanyol o el català si algun dia el volem tenir). Els estats proteccionistes com l'espanyol i bona part dels europeus són un fre al desenvolupament econòmic de les societats: només cal veure cap a on van els cervells si a Europa o a Estats Units.

Hem de perdre la por al fracàs i deixar d'estigmatitzar aquell que no se'n surt a la primera. Som una societat còmoda, que subcontractem la nostra responsabilitat a l'administració pública, i això ens fa inútils quan estem sols, com ara perquè l'estat falla: talment com un adolescent.

Tenim un sistema educatiu que comença a fer jornada intensiva lectiva el 30 de maig i els xiquets no es posen a treballar realment fins a la segona meitat de setembre; on al cap de quatre dies tenim un desembre perdut (pont de la Puríssima i Nadal); on al març-abril fan deu dies de Setmana Santa i, entremig, tot salpebrat amb festes i mes festetes (per no parlar de vagues i nevades i altres imponderables). Si sumem i restem, tenim un

jovent que no penca quatre mesos seguits. Com seran competents amb els asiàtics o els nord-americans?

Per això si fos poc, a Catalunya tenim un veritable problema amb els horaris: el comerç i les empreses tanquen al migdia de dues a quatre hores, i així tenim tot el sant dia empastifat amb la feina i no donem cap opció a experimentar altres activitats. Quan tot el món ha acabat la feina i ha fet una jornada de producció, nosaltres n'hem fet la meitat, i encara tenim mitja jornada per endavant.

El problema de tot plegat és que solucionari això no es fa d'avui per demà i els resultats encara es veuran més tard. És un temps que no tenim en la crisi en què estem immersos. L'única possibilitat es posar-nos-hi ara i no està repetint el mateix d'aquí a deu o vint anys.

Els canvis mentals col·lectius són possibles, la prova és com hem evolucionat en temes com el conduir i l'alcohol; o el tabac -avui és impensable fumar en un centre educatiu i, no fa tant, els mestres fumaven a la classe.

Ens caldrà canviar vells paradigmes de l'estat del benestar i entendre que l'objectiu final era que el màxim de gent possible visqués bé i que no és important qui ho faci possible. Dit d'una altra manera, jo vull un accés a un sistema sanitari, a una educació per als meus fills. Si la puc pagar no cal que ho faci del pot comú que és l'estat, però també vull un reconeixement per l'esforç i la responsabilitat que significa. Per contra, estic en desacord que hom hi accedeixi, si no està disposat a treballar, preparar-se i esforçar-se.

Si la majoria de gent s'ho pot pagar i, a més,

podem fer un racó perquè rendes baixes puguin tenir uns mínims i els qui ni tant sols arriben a això tinguin les eines per poder competir, llavors tindrem una societat on la majoria tindrà nivells de benestar acceptables. Ens cal potenciar i engreixar l'ascensor social (per pujar i baixar) i garantir que hom tingui la possibilitat de entrar-hi sense decreceres, mentre altres fan cua a la porta, ja que això és injustícia social, no la que prediquen determinades esquerres carques i conservadores.

Això que pot sonar insolidari a nivell individual és el mateix que reclamem els catalans envers altres comunitats espanyoles (ja que això és el que som perquè volem): que el repartiment de solidaritat no faci que les comunitats per sota de la nostra tinguin els ordinadors gratuïts a l'escola, determinades vacunes finançades per la Seguritat Social i els que tenim més ens quedem tenint menys.

És per tot això que ens cal una classe política que tingui experiència en el món laboral. Això només pot passar si els electors som exigents a l'hora de votar i no ho fem de manera irresponsable donant vots a corruptes, a sospitosos o a dirigents que han demostrat que no tenen coneixement ni experiència en la economia productiva.

Cal que comencem a fer canvis de plantejament a nivell individual, perquè la suma d'aquests ens comportaran canvis generals.

Per cert, per poder ser competitiu ens cal saber amb quin equip juguem, i els catalans encara no sabem si volem presentar-nos al món sota la marca Espanya o sota la nostra pròpia: potser és el primer que hauríem de fer.

Aplec independentista d'Arenys de Munt, ara més que mai!

Escriu aquestes paraules quan fa poques hores que ha mort Heribert Barrera, un independentista de pedra picada, una persona curulla de valors que seguí "el recte camí" malgrat els moltíssims obstacles que hagué de superar i les circumstàncies adverses a les que sovint s'enfrontà. Emprà la seva vida en la defensa de Catalunya i de la seva llibertat, i del català com a eina aplegadora de voluntats comunes de tot un poble.

No es doblegà mai, no s'ajupí, no es deixà intimidar per la por ni per les amenaces; sempre amatent, tothora curós i treballador, és un exemple a seguir per tots els que estimem el país i que el volem lliure.

L'Aplec Independentista d'Arenys de Munt esdevindrà un lloc de trobada en què reviuem l'esperit de les consultes, la força d'un poble que vol decidir el seu futur, que no claudica, que segueix lluitant per assolir la seva llibertat.

Arenys de Munt, "bressol de la independència", com el qualificà Víctor Alexandre, organitza els propers 17 -tarda/vespre CONCERT- i 18 -tot el dia amb diversos ACTES- el 2n APLEC, amb més delit i més empena que mai. Ara més que mai hem d'entossudir-nos en aconseguir

que l'estat espanyol deixi d'espoliar-nos i respecti la nostra cultura i els nostres drets històrics. És l'hora de dir "prou" i de fer-ho conjuntament, com sempre hem desitjat i defensat en cadascun dels actes i de les activitats que els independentistes hem anat trenant pel territori català. Arenys de Munt acollirà, engrescarà i esperonarà tothom que s'hi atansi. Volem ser una justificació argumentada, una reivindicació incessant, una sola veu que canalitzi els desigs més nobles i justos de tot poble: la seva llibertat!

L'Aplec d'enguany reuneix noms coneguts i reconeguts del món

del periodisme, la cultura, les arts i la política, que ens adreçaran unes paraules de coratge, ens recitaran i ens cantaran en un espai emblemàtic -davant el monument a la independència al Parc de Can Jalpi-.

Retrem homenatge a Òmnium Cultural pel seu 50è aniversari en la defensa i treball per la cultura catalana, i el poble de Mèxic i d'Argentina per l'acollida solidària dels nostres exiliats del 1939. També recordarem Heribert Barrera.

L'Aplec és una oportunitat per agafar forces, per carregar les piles, per impel·lir-nos a no llançar la tovallola -sobretot ara davant el procés de dretanització que patim- per convidar-nos a continuar la tasca indefugible que varen començar els que ens han precedit. És un deure que tenim amb el present i el futur dels nostres fills, dels nostres nés, del nostre país. La lluita per un Estat Propi tot just ha començat. L'Aplec Independentista d'Arenys de Munt és un pas més, una nova oportunitat per retrobar-nos i compartir. No us ho perdeu. Us hi esperem!

Carles Móra Tuxans

Exalcalde d'Arenys de Munt i membre de la Comissió Organitzadora

Independentisme al món

Escòcia (3ª part) Independència *light*?

La victòria de l'*Scottish National Party* d'Alex Salmon implicarà la celebració d'un Referèndum per la Independència, entre el 2013 i el 2015.

Els escocesos van votar en les eleccions del mes de maig, per primera vegada en la història, una majoria absoluta de diputats (MSP) de l'*Scottish National Party*, formació històrica que propugna la Independència d'aquesta nació britànica. D'aquesta manera, el líder de la formació, Alex Salmond, podia continuar ocupant el càrrec de Primer Ministre del país, al qual va accedir en les eleccions anteriors, celebrades el 2007, si bé llavors amb un suport minoritari de la Cambra.

Salmond i els seus col·legues van deixar ben clar que la seva victòria implicarà la celebració d'un Referèndum per la Independència, en la segona meitat de la legislatura, és a dir entre el 2013 i el 2015. Una eventualitat que ha començat a amoïnar *south of the border*.

Conscient d'això, Salmond no s'ha estat de presentar-se com un polític

d'ordre, i a l'hora ferm en els seus plantejaments. Així, per una banda, va escandalitzar alguns quan va exigir als mitjans de comunicació que, a l'hora d'informar sobre els avalots dels darrers dies, deixessin ben clar que aquests tenien lloc a Anglaterra, i no al conjunt de la Gran Bretanya. D'aquesta manera, volia destacar la pràctica inexistència de

revoltes socials a les ciutats escoceses, fet que demostra una estructura social diferencial, amb un nivell de desigualtat molt menor.

Tanmateix, Salmond ha sorprès amb declaracions no descartant la continuïtat de la Monarquia en una Escòcia Independent, o també la continuïtat d'algunes bases militars britàniques, argumentant que l'eliminació d'aquestes tindrien un impacte sociolaboral negatiu. Fins i tot no ha rebutjat que una Escòcia Independent comparteixi les forces armades amb el Regne Unit.

Amb aquestes picades d'ullet als sectors més moderats, el que es pretén és atraure els sectors més moderats o menys sensibles a la causa independentista, però n'hi ha que es pregunten si no estem davant d'una proposta d'independència *light*...

Josep Sort

Somescola.cat

Reunida la Comissió de la plataforma Somescola.cat, per tal de donar una resposta ciutadana ferma i decidida a la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en contra del model d'escola catalana, fa una crida a assistir als actes següents: *Dia 12 de setembre*, dia de l'inici dels curs escolar, a les 19 hores, concentració al davant de l'ajuntament de cada

poble i ciutat en defensa del nostre model educatiu amb el lema " Llengua, escola, país"

Dia 26 de setembre, dia europeu de les llengües. Proposta pedagògica a totes les escoles amb el lema "La paraula que més m'estimo". A les 19 hores, acte acadèmic a la ciutat de Barcelona, amb l'assistència d'experts que parlaran dels avantatges de la metodologia d'immersió tant pel que fa als resultats acadèmics com socials i culturals (Es concretarà el programa més endavant). *Teresa Casals*

Llibres recomanats

Secció a cura de Pere Torra

La comoditat de viatjar en català

Essencial. Col·lecció de guies de viatge en català. Cossetània edicions, 2010-2011

El filòsof català Francesc Pujols afirmava que arribarà un dia que els catalans, quan anem pel món, ho tindrem tot pagat. Lamentablement aquest dia encara no ha arribat. De fet, deu ser força lluny perquè, a l'hora de viatjar, més aviat trobem dificultats i cap facilitat especial derivada del fet d'haver nascut on hem nascut i parlar la llengua que parlem.

Aquest mateix mes d'agost, per exemple, amb uns amics, miràvem d'accedir al Museu del Louvre de París sense ocultar la nostra identitat i la cosa no té res a veure amb el "tot pagat". El taquiller del museu amablement ens demanà la nostra nacionalitat i nosaltres li vam respondre que és la catalana. A partir d'aquí, la seva expressió facial va canviar cap a una displicència burleta -potser pròpia de qui té una suprema raó d'Estat- i, adreçant-se a nosaltres en un espanyol ben correcte,

ens anota a l'estadística com a "espanyols"; a continuació ens ofereix un llibre amb informació sobre el Museu i li demanem si en té una versió en català. Davant d'aquesta petició, gairebé esclafí en riallades i insistí a oferir-nos-en la versió espanyola, cosa que rebutgem amb elegància i alhora amb fermesa.

Aquesta introducció serveix per a saludar l'aparició d'una excel·lent col·lecció de guies turístiques en català que Cossetània edicions ha començat a publicar des del maig de l'any passat. Fins ara han aparegut les dedicades a París; Roma; Nova York; Londres; Escòcia i la darrera correspon a Florència i la Toscana, que ens consta com un dels títols d'èxit de l'editorial. Són unes guies molt ben editades, adequadament il·lustrades, plenes d'informació verament útil i podem certificar

que caben a la butxaca de darrera d'uns pantalons texans. Cal destacar especialment el baix preu de 12,50 euros. Es tracta d'una producció de l'Automobile Association britànica, que Cossetània presenta en acurades traduccions. A més, tal com pretenen, garanteixen la possibilitat d'acostar-se a l'essència d'aquestes destinacions turístiques, si és que existeix i es pot capturar l'essència de llocs com París, Roma o Nova York.

En definitiva, potser encara trigui a arribar el "tot pagat", i potser haurem de continuar desafiant la insolència imperial dels dependents de taquilles de museus i tota mena d'establiments; però almenys, per a viatjar a alguns dels llocs més trepitjats del planeta, ho podem fer amb l'ajut d'unes guies que ens parlen en la nostra llengua amb la comoditat que això comporta. Podrem fer-ho tot evitant la fila que feia un senyor de Valladolid d'aspecte monolingüe, que, pobret, en baixar nosaltres de la torre Eiffel, ens demanà si parlàvem espanyol i, si era així, li podíem indicar com s'hi pujava i, sobretot, si l'accés per cada un dels seus quatre pilars conduïa a llocs diferents a dalt o havia de pujar i baixar quatre vegades per a tenir-ne la visió completa.

Actes de l'11 de setembre

Aquest any, juntament amb la Pilar Altarriba, l'August Andreu i en Joan Coll, Marc Viñolas i en Ricard Cabré, ens encarreguem de la organització dels actes de la Diada. En tenir l'experiència de l'any passat, hem fet tots els tràmits molt més àgilment. El dia de la vetlla de la Diada farem l'ofrena floral al Fossar de les Moreres a les 22:15 hores. Quedarem sobre les 21:30h al carrer Comerç amb el Passeig del Born, per anar plegats fins al Fossar. El dia 11 de setembre al matí es farà l'ofrena floral a la tomba d'en Rafael Casanova a Sant Boi. De l'organització d'aquest acte s'encarreguen els companys del Baix Llobregat, amb en Boi Fuster, el Coordinador, al davant. Després, a mig matí, farem l'ofrena floral al monument d'en Rafael Casanova a la Ronda Sant Pere de Barcelona. Quan acabem, anirem a retre homenatge al General Moragues al petit monument que té al Pla de Palau. Enguany no hem tingut cap problema amb Port 2000 i tot han estat facilitats. La Pilar Altarriba s'ha encarregat de fer les gestions i, després d'aportar tota la documentació

requerida, ens han donat el permís sense demanar els 3000 euros que demanaven l'any passat. Potser és que el ressò que vàrem fer d'aquest fet ha estat positiu... Més tard dinarem plegats al Pla de Palau. Muntarem la mateixa infraestructura de l'any passat millorant les mancances que vàrem tenir. Potser l'organització del dinar ha estat el que ha donat més feina però la veritat és que tot ha sortit com estava previst. Volíem muntar un arròs o una fideuà popular, com es va fer a la campanya municipal en la caminada que va organitzar Reagrupament dins la coalició d'UnitatxBarcelona, però al districte de Ciutat Vella està totalment prohibit fer foc, bé, sempre que no sigui en campanya electoral. Nosaltres, com gent assenyada que som, no farem foc, evidentment. Acabat el dinar anirem a 17:30h a Pau Claris amb Casp per dirigir-nos tots plegats a la manifestació. Tot aquest horari és ara per ara el previst. Com sempre, necessitarem voluntaris, tant per a la taula que muntarem a la Ronda de Sant Pere, com per al dinar i

la resta d'actes: així que qualsevol que vulgui/pugui, envieu-li un mail a l'August Andreu august.andreu@reagrupament.cat

A Girona, el dia 10 a les 17 h. se celebrarà una assemblea informativa per als coordinadors de les terres gironines, però oberta als associats que hi vulguin assistir, al centre Cívic Pla de Palau. I el dia 11, els reagrupats de Girona participaran a la manifestació independentista unitària que se celebrarà a la ciutat.

L'any pasat vàrem ser molts els que participàrem en els actes organitzats i això ens va donar molta visibilitat, almenys al carrer. Aquest any hem de fer-nos veure encara més si cal. Us hi esperem !!!

Albert Aragonès i Escamilla
Coordinador de
Sarrià-Sant Gervasi

